

“मीठे बच्चे – अब तिम्रो सुनुवाइ हुँदैछ, बाबाले तिमीलाई दुःख बाट निकालेर सुखमा लैजा नु हुन्छ। अहिले तिमीहरू सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो, फर्केर घर जानु छ।”

प्रश्न:- सदा योगयुक्त रहने तथा श्रीमतमा चल्ने आज्ञा बारम्बार बच्चाहरूलाई किन दिइन्छ?

उत्तर:- किनकि अब अन्तिम विनाशको दृश्य सामुन्ने आउने छ। करोडौं मनुष्यहरू मर्नेछन्, प्राकृतिक विपदहरू आउँछन्। त्यतिबेला स्थिति एकरस रहोस्, सबै दृश्य देखेर पनि मिरुआ मौत मल्का शिकार... यस्तो अनुभव होस्, त्यसको लागि योगयुक्त बन्नु पर्छ। श्रीमतमा चल्ने योगी बच्चाहरू नै आनन्दमा रहन्छन्। उनीहरूको बुद्धिमा हुन्छ- हामी त पुरानो शरीर यहीं छोडेर आफ्नो मीठो प्यारो परमधाममा जानेछौं।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबाले सामुन्ने बसेर रूहानी बच्चाहरू सँग रूहरिहान गर्नुहुन्छ अथवा आत्माहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ किनकि आत्माहरूले भक्तिमार्गमा धेरै याद गरेका छन्। सबै आशिक हुन् एक माशुकका। उहाँ माशुक शिवबाबाको चित्र बनेका छन्। बसेर उहाँको पूजा गर्छन्। उहाँ सँग के माग्न चाहेको हुन्, त्यो पनि थाहा छैन। पुज्ज त सबैलाई पुज्छन्, शंकराचार्यलाई पनि पूजा गर्छन्। सबैले उनलाई ठूलो सम्झ्छन्। हुन त धर्म स्थापक हुन् तर उनी पनि पुनर्जन्म लिँदै लिँदै तल झर्छन्। अहिले सबै अन्तिम जन्ममा आइपुगेका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी साना ठूला सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो। मैले तिमीहरूलाई वापस लैजान्छु। पतित दुनियाँमा आउनुहोस् भनेर नै मलाई बोलाउँछन्। कति सम्मान राख्छन्, पतित दुनियाँ पराई राज्यमा आउनु होस्! अवश्य पनि दुःखी हुनु पर्छ त्यसैले बोलाउँछन्। गायन पनि गरिन्छ- दुःख हर्ता सुख कर्ता भनेर, त्यसैले अवश्य यस फोहोरी दुनियाँ, पुरानो शरीरमा आउनु पर्छ। त्यो पनि तमोप्रधान शरीरमा। सतोप्रधान दुनियाँमा मलाई कसैले याद पनि गर्दैनन्। ड्रामा अनुसार सबैलाई मैले सुखी बनाउँछु। बुद्धिबाट काम लिनु छ- सत्ययुगमा अवश्य पनि आदि सनातन देवी-देवता धर्म हुन्छ। अरू सत्सङ्गमा त केवल शास्त्र पढ्दै-पढ्दै तल उत्रिदै जान्छन्। मायाको दलदलमा पर्नेहरू दुःखी हुन्छन्। यो हो नै दुःखधाम। त्यो हो सुखधाम। बाबाले कति सहज तरिकाले सम्झाउनु हुन्छ, किनकि अबलाहरूले केही पनि जान्दैनन्। कसैलाई पनि यो थाहा छैन- फेरि फर्केर घर जानु छ वा सदैव पुनर्जन्म नै लिइरहनु छ। अहिले सबै धर्मावलम्बीहरू छन्। पहिला पहिला स्वर्ग थियो र त्यहाँ एउटै धर्म थियो। सारा चक्र तिम्रो बुद्धिमा छ। अरू कसैको बुद्धिमा यो कुरा रहन सक्दैन। उनीहरूले त कल्पको आयु नै लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्। यसैलाई भनिन्छ घोर अन्धकार। ज्ञान हो प्रकाश। अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा प्रकाश छ। तिमी कुनै मन्दिर आदिमा गयौ भने तिमीले भन्छौ- हामी शिवबाबाको पासमा जान्छौं। हामी लक्ष्मी-नारायण जस्तो बन्छौं। यी कुरा अरू सत्सङ्गमा हुँदैनन्। ती सबै हुन् भक्तिमार्गका कुरा। अहिले तिमी रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछौ। ऋषिमुनि आदिले भन्दथे हामी जान्दैनौं। तिमीले पनि पहिला त जानेका थिएनौ। यतिबेला सारा विश्वमा भक्ति छ। यो पुरानो दुनियाँ हो, कति धेरै मानिसहरू छन्। सत्ययुग नयाँ दुनियाँमा त एउटै अद्वैत धर्म थियो, त्यसपछि हुन्छ द्वैत धर्म। धेरै धर्ममा ताली बज्छ। सबै एक अर्कामा खिटपिट हुन्छ। ड्रामा अनुसार उनीहरूको नीति नै यस्तो छ। कसैलाई पनि अलग गरेमा लडाईं हुन्छ, विभाजन हुन्छ। मनुष्यले बाबालाई नचिनेका हुनाले पत्थरबुद्धि बनेका छन्। यतिबेला बाबा सम्झाउनु हुन्छ- देवी-देवता धर्म नै प्रायः लोप भएको छ। एकजना पनि छैन जसलाई देवी देवताहरूको पनि राज्य थियो भन्ने थाहा होस्। तिमी अहिले सम्झन्छौ हामी देवता बनिरहेका छौं। शिवबाबा हाम्रो आज्ञाकारी सेवक हुनु हुन्छ। ठूलाबडाहरूले पत्र लेख्दा सदा तल लेख्छन्- आज्ञाकारी सेवक। यी बाबा पनि भन्छन्- म आज्ञाकारी सेवक हुँ अनि शिव बाबाले पनि भन्नुहुन्छ म आज्ञाकारी सेवक हुँ। म फेरि ५ हजार वर्षपछि हर कल्पको पुरुषोत्तम संगमयुगमा आउँछु। बच्चाहरूको सेवा गर्छु। मलाई भन्छन् दूर देशका रहनेवाला... यसको पनि अर्थ जान्दैनन्। यति धेरै शास्त्र आदि पढ्छन् तर अर्थ बुझ्दैनन्। बाबा आएर सबै वेद-शास्त्रको सार सम्झाउनु हुन्छ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- अहिले रावणको राज्य हो। मनुष्य पतित बन्छन्। यो पनि ड्रामा बनेको छ। तिमी बच्चाहरूलाई नर्कबाट निकालेर स्वर्गमा लैजानु हुन्छ। त्यसलाई नै परमात्माको बगैँचा भनिन्छ। यो हो काँडाको

जंगल। संगमयुग हो फूलको बगैंचा। त्यहाँ तिमी सदैव सुखी रहन्थ्यौ। सदा स्वस्थ, सदा सम्पन्न बन्छौ। आधाकल्प सुख अनि आधाकल्प दुःख, यो चक्र घुमि नै रहन्छ। यसको अन्त्य हुँदैन। सर्वोच्च बाबा आउनु हुन्छ र सबैलाई शान्तिधाम सुखधाममा लैजानु हुन्छ। तिमी जब सुखधाममा जान्छौ त्यतिबेला बाँकी सबै शान्तिधाममा रहन्छन्। आधाकल्प हुन्छ सुख, आधाकल्प हुन्छ दुःख। त्यसमा पनि सुख धेरै हुन्छ। यदि आधा आधा हुने भए के स्वाद आउँछ! भक्तिमार्गमा पनि धेरै धनवान् थियौ। अहिले तिमीलाई याद आउँछ— हामी धनवान् थियौं। धेरै धनवान् कंगाल बन्यो भने याद आउँछ— म सँग के-के थियो, कति धन थियो। बाबा भन्नुहुन्छ— भारतखण्ड धनवान् थियो। स्वर्ग थियो। अहिले हेर कति गरिब भएको छ। गरिबहरूप्रति नै दया लाग्छ। अहिले एकदमै कंगाल बनेका छन्। भीख मागिरहेका छन्। जो सम्पन्न थिए अहिले बिपन्न बनेका छन्। यो पनि नाटक हो, बाँकी जति पनि अन्य धर्महरू आउँछन्, ती उपकथा हुन्। धर्ममा मानिसहरू कति वृद्धि हुँदै जान्छन्। तिमीहरूको नै ८४ जन्म हुन्छ। एउटा बच्चा ले अरु धर्मको हिसाब-किताब निकालेर पठाएको थियो। तर यी कुरामा फाइदा छैन। यो पनि व्यर्थमा समय गुमाउनु हो। त्यति समय यदि बाबाको यादमा रहेको भए कमाई हुन्थ्यो। यहाँ त मुख्य कुरा हो— हामी पूरा पुरुषार्थ गरेर विश्वको मालिक बनेौं। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी नै सतोप्रधान थियौ, तिमी नै तमोप्रधान बनेका छौ। ८४ जन्म पनि तिमीले नै लिएका हो, अब फेरि फर्केर जानु छ। बाबाबाट वर्सा लिनु छ। तिमीले आधा कल्प बाबालाई याद गर्यौ, अहिले बाबा आउनु भएको छ, तिमी सुनुवाइ हुँदैछ। बाबाले फेरि तिमीलाई सुखधाममा लैजानु हुन्छ। भारतवर्षको उत्थान र पतनको पनि मानौं एक कथा हो। अहिले यो पतित दुनियाँ हो। सम्बन्ध पनि पुरानो हो। अब फेरि नयाँ सम्बन्धमा जानु छ। यस समय सबै पात्रहरू उपस्थित छन्। यसमा कति पनि फरक पर्ने सक्दैन। आत्मा त अविनाशी छ। कति आत्माहरू छन्। उनको कहिल्यै विनाश हुँदैन। यतिका करोडौं आत्माहरू पहिला फर्केर जानु छ। तर शरीर त सबैको समाप्त हुन्छ त्यसैले होलिका मनाउँछन्।

तिमीलाई थाहा छ— हामी पूज्य थियौं फेरि पुजारी बन्यौं, अब फेरि पूज्य बन्छौं। त्यहाँ यो ज्ञान हुँदैन, न यी शास्त्र आदि हुन्छन्। सबै समाप्त हुन्छन्। जो योगयुक्त हुन्छन्, श्रीमत्मा चल्छन् उनीहरूले सबै कुरा देख्छन्। कसरी भूकम्पमा सबै समाप्त हुन्छन्। अखबारमा पनि छापिन्छ, कसरी गाउँका गाउँ समाप्त हुन्छन्। बम्बई पहिला यति ठूलो थिएन। समुद्रलाई सुकाए, पछि फेरि समुद्र हुनेछ। यी घर आदि सबै कुरा रहँदैनन्। सत्ययुगमा मीठो पानी भएको स्थानमा महल हुन्छन्। नुनिलो पानीमा हुने छैनन्। त्यसैले यो बम्बई रहने छैन। समुद्रको एकै आँधी आएर सबै समाप्त हुन्छन्। धेरै उपद्रव हुनेछ। करोडौं मनुष्य मर्नेछन्। अन्न कहाँबाट आउँछ। ती मानिसहरूले पनि आपद आउने नै छ भन्ने जान्नेछन्। मर्नेबेलामा जो मनुष्य योगयुक्त हुन्छन् तिनीहरू मौजमा रहन्छन्। मिरुआ मौत मलूका शिकार। हिउँको बर्सात हुनाले धेरै मानिस मर्नेछन्। धेरै प्राकृतिक प्रकोप आउने छन्। यो सबै समाप्त हुनेछ। यसलाई भनिन्छ प्राकृतिक प्रकोप, दैवी प्रकोप भनिदैन। ईश्वरलाई दोष कसरी दिने! यस्तो पनि होइन शंकरले आँखा खोले अनि विनाश भयो। यी सबै हुन् भक्तिमार्गका कुरा। मिसाइलको बारेमा पनि शास्त्रमा लेखिएको छ। तिमीलाई थाहा छ— यी मिसाइलहरूबाट कसरी विनाश गर्छन्। कसरी आगो, ग्याँस जहर आदि सबै त्यसमा पर्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— पछि गएर सबै अचानक मर्छन् र बालबच्चाहरू पनि दुःखी हुँदैनन्, त्यसैले प्राकृतिक प्रकोपबाट तुरुन्तै मर्नेछन्। यो बनिबनाउ ड्रामा हो। आत्मा त अविनाशी हो, कहिल्यै पनि विनाश हुँदैन, न सानो ठूलो हुन्छ। शरीर सबै यहाँ समाप्त हुन्छन्। बाँकी आत्माहरू सबै परमधाममा जान्छन्। बाबा कल्प-कल्प आउनु हुन्छ संगमयुगमा, तिमी पनि यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै उच्च भन्दा उच्च बन्छौ। वास्तवमा श्री-श्री शिवबाबालाई र श्री यी देवताहरूलाई भनिन्छ। आजकल त हेर— सबैलाई श्री-श्री भन्दछन्। श्रीमती, श्री फलाना। अब श्रीमत त एक बाबाले नै दिनु हुन्छ। विकारमा जानु, के यो श्रीमत हो। यो त हो नै भ्रष्टाचारी दुनियाँ।

मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौ भने मैला निस्कन्छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि कमल फूल समान पवित्र बन। स्वलाई अहिले विश्वको आदि-मध्य-अन्त्यको चक्रको ज्ञान भएको छ। तर यो अलंकार तिमीलाई दिन सकिदैन। आज तिमीले आफूलाई स्वदर्शन चक्रधारी सम्झन्छौ, भोलि मायाले थप्पड लगाइदियो भने ज्ञान नै उड्छ। त्यसैले तिमी ब्राह्मणहरूको माला पनि बन्न सक्दैन। मायाले थप्पड लगाएर धेरैलाई गिराइदिन्छ त्यसैले उनीहरूको माला कसरी बन्छ? दशाहरू परिवर्तन भइरहन्छन्। रुद्रमाला भन्नु ठीक छ। विष्णुको माला पनि हुन्छ। तर ब्राह्मणहरूको माला बन्न सक्दैन। तिमी बच्चाहरूलाई निर्देशन दिइन्छ— देह सहित देहका सबै धर्मलाई छोडेर म एकलाई याद गर। बाबा त निराकार हुनु हुन्छ। उहाँको आफ्नो शरीर त छैन। आउनु पनि भएको छ यिनको वानप्रस्थ अवस्थामा, जब ६० वर्षको उमेर हुन्छ। वानप्रस्थ अवस्थामा नै गुरु

बनाइन्छ। म त हुँ सतगुरु, तर गुप्त भेषमा। ती हुन् भक्तिका गुरु, म हुँ ज्ञानमार्गको। हेर प्रजापिता ब्रह्माका कति धेरै बच्चाहरू छन्। बुद्धि हदबाट निस्केर बेहदमा जान्छ। मुक्तिमा गएर फेरि जीवनमुक्तिमा आउँछौ। तिमीहरू पहिला आउँछौ, अरु पछि आउँछन्।

हरेकले पहिला सुख अनि पछि दुःख भोग्नु पर्छ। यो सृष्टि नाटक हो, त्यसैले त भन्छन्- अहो! हजुरको लीला... तिमी बुद्धिले माथिबाट तलसम्म चक्कर लगाइरहन्छ। तिमी हौ लाइट हाउस, मार्ग बताउनेवाला। तिमी त बाबाका बच्चा हौ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौ भने तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ। रेलमा पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौ- बेहदका बाबा स्वर्गका रचयिता हुनु हुन्छ, यहाँ स्वर्ग थियो। बाबा आउनु हुन्छ नै भारतमा। शिव जयन्ती पनि यहाँ नै मनाइन्छ। तर कहिले हुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। तिथि मिति दुवै छैन किनकि गर्भबाट जन्म लिनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- स्वयंलाई आत्मा सम्झ। तिमी अशरीरी आएका थियौ, पवित्र थियौ फेरि अशरीरी बनेर जान्छौ। म एकलाई याद गरिरह्यौ भने पाप काटिन्छ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) लाइट हाउस बनेर सबैलाई मार्ग बताउनु छ। बुद्धिलाई हदबाट निकालेर बेहदमा लैजानु छ। स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु छ।

२) अब फर्केर घर जानु छ, त्यसैले यो वानप्रस्थ अवस्थामा सतोप्रधान बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ। आफ्नो समय व्यर्थमा गुमाउनु हुँदैन।

वरदान:- सोचेर, बुझेर हर कर्म गर्नेवाला पश्चात्तापबाट मुक्त ज्ञानी आत्मा भव दुनियाँमा पनि भन्ने गर्छन्- पहिले सोच अनि गर। जसले सोचेर गर्दैन, गरेर पछि सोच्छ भने पश्चात्तापको रूप हुन जान्छ। पछि सोच्नु, यो पश्चात्तापको रूप हो र पहिले सोच्नु, यो ज्ञानी आत्माको गुण हो। द्वापर-कलियुगमा त अनेक प्रकारका पश्चात्ताप नै गरिरह्यौ तर अब संगममा यस्तो सोचेर बुझेर संकल्प वा कर्म गर जसकारण कहिल्यै मनमा पनि, एक सेकेन्ड पनि पश्चात्ताप नहोस्, तब भनिन्छ ज्ञानी आत्मा।

स्लोगन:- दयावान् बनेर सबै गुण र शक्तिहरूको दान दिनेवाला नै मास्टर दाता हो।

ब्रह्मा बाबा समान बन्नको लागि विशेष पुरुषार्थ: -

ब्रह्मा बाबा समान विशेष अमृतबेला शक्तिशाली स्थिति अर्थात् बाबा समान बीजरूप स्थितिमा स्थित रहने अभ्यास गर। जस्तो श्रेष्ठ समय छ, त्यस्तै श्रेष्ठ स्थिति हुनुपर्छ। यो विशेष वरदानको समय हो। यस समयलाई यथार्थ तरिकाले प्रयोग गर्यौ भने सारा दिनको यादको स्थितिमा त्यसको प्रभाव रहन्छ।